

Németh J. Attila:

Üvegidő (első szilánk)

A tükörbe nézek, s kirajzolódik mellettem helyed,
de lehet, csak én látom így, hiszen az üveg, ez a
megdermedt idő, ez a szilárd, áttetsző folyékonyság,
mint az ötödik dimenzió kapuja néz farkasszemet velem,
helyünket helyből felcserélve, s kettőnk helyett megkettőzve
engem, beleragaszt önmagamba, bele a túlnani világba, ahonnan
visszafelé semmi se látszik, beletükröz a káprázatba, ujjam hegyénél
kezdve üvegesedem, cseppfolyósodom, mint az érzéseink, még jó, hogy te
illékony vagy, szublimáltál lám a semmibe, innen csak én látlak, onnan senki se,
illatot nem őriz üvegidőnk, ez a steril dimenzió, ahol felcserélődik a helyünk, a helyedben én, a
helyemben te, hiányod helyén hiányom.

Sámános

Dobom, dobom
Édes dobom
Fáj a szívem
Kicsit nagyon
Dobom, dobom
Édes dobom
Gyógyítsál meg
Én majd hagyom
Gondom, bajom
Hátradobom
Hátradobom
Eltaposom
Bánatom a
Földbe nyomom
De nem azért
Hogy kikeljen
És gyomlálni
Majd ki kelljen
Tenyeremmel
Földbe verem
Falja fel a
Sötét verem
Amit hangod
Múltba vág
Az már többé

Sütő Éva
munkája

Úgyse fáj
Medve tappancs
Varjú háj
Dib-dáb dobom
Dib-dáb dobom
Meg ne állj
Az örömré
Rátalálj!

Pilinszky apokrif

Ne nyomd magad rá senkire
Ma fénytörésben másolódom
Valami léten túli vert ide
Időtlen lábnyom ég a Holdon

Hol összeér a föld az éggel
A távolság hamutlan ég el
S felkerülsz, mint pont az i-re
Et resurrexit et dies irea

Firenze arca

Ez a szavad most csontot ért
Visszagyűrődök önmagamba
Zátonyra futhat annyi év
És szól a viola da gamba

Firenze arca áthull az időn
Hozzád tapadva álltam ott
S a dallamívbe lágyan, eltűnőn
Bekapcsolódott egy fagott

Vágyunk zihálva exitált
Összhangzatunkba zaj szakadt
Firenze képe elszitált
Hullámveréseink alatt

Hangszereinket félrelökték
Utcán hevernek elhagyatva
Miénk volt mégis az öröklét
Egyetlen múltó pillanatra